



Jordi Ribó. Establiment  
germans Doña. Granollers, 1989.

El cas és que, volent fer com tothom feia allà dintre, vaig començar a demanar i demanar, a comprar i comprar, sense saber-ne el com ni el perquè, fins al punt que els pobres dependents no donaven l'abast.

Una vegada el carregament a casa —ni amb un viatge ni amb dos no en vaig tenir prou per portar-ho tot— vaig haver de tornar a entrar en aquell catau perquè, amb les presses, m'havia descuidat de comprar els caramels d'eucaliptus per a la meva pobra gola, la qual, després dels crits i de les empentes, protestava sense contemplacions.

Ni mai que ho hagués fet! Igual que m'havia passat la primera vegada, la necessitat de comprar, comprar i comprar es va apoderar de mi. I, com la primera vegada, vaig haver de fer més d'un viatge carregat com un ruc.

Amo de tota aquella mercaderia —i disposant, com diposava, de temps, ja que aleshores vivia d'una rendeta, curta, però suficient, i del lloguer d'un parell de pisos deixats en herència per un oncle meu, solter, que havia anat a morir a la Guaiana Holandesa— se'm va acudir de donar-li sortida al mercat setmanal d'un poble veí que se celebrava —i se celebra— cada diumenge. Fóra una distracció per al meu temps lliure —que en tenia molt— i aneu a saber si font de noves coneixences i amistats.

La cosa no podia començar més bé. Sigui per la indumentària virolada que em vaig posar per tal de no ser reconegut, sigui pel baix preu dels productes —menys de la meitat del preu a què els havia comprats— a mig matí d'aquell diumenge fred i assolellat ja no em quedava res i em veia en la impossibilitat de servir la gentada que, a emprentes, s'obria pas cap a mi.